

«Προοδευτική» διακυβέρνηση και μνημονιακή «Αριστερά»

I. Προοδευτική διακυβέρνηση και μετα-πανδημικός καπιταλισμός

Με κάθε ευκαιρία τώρα τελευταία, προβάλλεται από τα στελέχη και κυρίως τον Πρόεδρο της κυβέρνησης των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ (που έφεραν το γ' γενικευμένο, ανακεφαλαιωτικό και μόνιμο Μνημόνιο) ο όρος «προοδευτική διακυβέρνηση», σε αντίθεση με την νεοφιλελεύθερη πολιτική τής κυβέρνησης Μητσοτάκη που, εν τούτοις, ακολουθεί κι αυτή πιστά τις δεσμεύσεις του γ' διαρκούς υπερΣυντάγματος του Μνημονίου.

Η τήρηση αυτού του υπερΣυντάγματος από όλο το μνημονιακό τόξο που καλύπτει πλέον πάνω από το 90% της Βουλής θα έπρεπε -βάσει της κοινής λογικής- να οδηγήσει στη σύμπραξη των κομμάτων που το ψήφισαν και όχι σε αντιπαράθεση. Πολύ περισσότερο που και η νυν και η προηγούμενη κυβέρνηση υποστηρίζουν το παραχρήμα ψευδές αφήγημα (η προηγούμενη, είναι αλήθεια, με μεγαλύτερη ένταση από τη σημερινή) ότι η χώρα βγήκε από τα Μνημόνια και πλέει στα πελάγη τής αυτονομίας, της όποιας τέλος πάντων αυτονομίας τής επιτρέπουν οι δεσμοί τής ΕΕ και της ΟΝΕ.

Παρ'όλα αυτά η τεχνητή οξύτητα αυξάνεται, δημιουργεί μια νέα γενικευμένη πλάνη και αποπροσανατολίζει τους Έλληνες από τα μεγάλα προβλήματα τής χώρας αλλά και αυτά της καθημερινότητας. Γι'αυτό είναι απαραίτητη και κατεπείγουσα μια ρεαλιστική αποτίμηση και περιγραφή τής κατάστασης της κοινωνίας και του έθνους.

Η καταχρηστική χρήση τού όρου «προοδευτική διακυβέρνηση» που, κατά την Αξιωματική Αντιπολίτευση, την διαφοροποιεί από τη σημερινή κυβερνητική πολιτική, συνέπεσε με την «εξομολόγηση» της κυρίας Μέρκελ για τα «πολλά και δύσκολα» που ζήτησε από τους Έλληνες και για τον «πιο συνεργάσιμο πρωθυπουργό» τής χώρας κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής της.

Σ'αυτή την εκ βαθέων (υποτίθεται) συνέντευξη, η κυρία Μέρκελ δεν ανέφερε τίποτε για την τιμωρητική πολιτική της εναντίον της χώρας μας, για τον κύριο σκοπό της που ήταν η διάσωση των γαλλογερμανικών (και όχι μόνο) τραπεζών που ήσαν εκτεθειμένες στο δημόσιο χρέος, για το «επιτίμιο» (κατά τον

Πρόεδρο Ομπάμα) εναντίον των Ελλήνων..., ούτε για τα συνειδητά ψεύδη που η ίδια και άλλοι ισχυρίστηκαν προκειμένου να παρουσιάσουν ως ...ηθικά και επιβεβλημένα τα Μνημόνια.

Εμείς οι Έλληνες, οι ηθικοί τής ιστορίας έναντι των σκληρών και ιδιοτελών Γερμανών, λάβαμε και εξακολουθούμε να λαμβάνουμε πικρή γεύση του «επιτιμίου» τού «ηθικού πλεονεκτήματος», που κατά την πρώτη περίοδο διαρκώς επικαλούνταν οι Γερμανοί, αλλά και το πάντα δεσπόζον και σπιζόμενο από τον κοινοτικό «κορβανά» βρυξελλητικό ρεύμα.

Κι αυτά, παρότι το σπουδαιότερο μέλος τής τότε Πενταμελούς Επιτροπής Σοφών τής γερμανικής κυβέρνησης, ο καθηγητής Πέτερ Μπόφινγκερ, είχε καταρρίψει εξ αρχής τους εκ προθέσεως ψευδείς ισχυρισμούς ότι οι «τεμπέληδες» Έλληνες δούλευαν πολύ λιγότερο από τους Γερμανούς και έβγαιναν στη σύνταξη πολύ νωρίτερα «τρώγοντας τα λεφτά τής ΕΕ» και πρωτίστως των Γερμανών φορολογουμένων. Ο κυβερνητικός σοφός στο βιβλίο του «Zurück zur D-Mark? DEUTSCHLAND BRAUCHT DEN EURO» (που κυκλοφορεί και στην Ελλάδα ήδη από το 2012 με τίτλο «Επιστροφή στο μάρκο;; Η Γερμανία χρειάζεται το ευρώ» από τις Εκδόσεις Πόλις) είχε αποκαλύψει ότι στις μέσες ετήσιες ώρες εργασίας ανά απασχολούμενο η Γερμανία με 1.390 ώρες βρίσκεται στην προτελευταία θέση των χωρών του ΟΟΣΑ, ενώ η Ελλάδα με 2.119 ώρες ανά απασχολούμενο ήταν στις πρώτες θέσεις, η ετήσια δε εργασία των Ελλήνων ήταν 50% περισσότερη απ'ότι στη Γερμανία (σελ. 78-79).

Το ίδιο «ηθικό πλεονέκτημα» περιγράφει ο Πέτερ Μπόφινγκερ στην επόμενη σελίδα: *«Φαρισαϊκές είναι και οι καταγγελίες που ακούγονται στα γερμανικά καφενεία για το κακό φορολογικό ήθος των Ελλήνων. Τα φορολογικά cd από την Ελβετία αποτελούν σαφές τεκμήριο ότι πολλοί πλούσιοι γερμανοί επίσης δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό να βγάζουν μεγαλοπρεπώς τα χρήματά τους στο εξωτερικό. Και φυσικά υπάρχουν εύποροι συμπατριώτες μας οι οποίοι μεταφέρουν νόμιμα τον τόπο κατοικίας τους στην Ελβετία ή το Λουξεμβούργο για να μην υποχρεώνονται να πληρώνουν φόρους στη δική τους χώρα. Μερικούς μάλιστα τους τιμούμε όταν από τα πολλά χρήματα που στέρησαν από το γερμανικό κράτος φοροδιαφεύγοντας στην Ελβετία, έρχονται να χρηματοδοτήσουν μια έδρα σε κάποιο πανεπιστήμιο.»*

Και συνεχίζει ο Γερμανός σοφός, πολύ προτού ψηφιστούν στην Ελλάδα οι μνημονιακοί νόμοι που αύξησαν κατακόρυφα τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης: *«Λάθος είναι επίσης ότι οι Έλληνες βγαίνουν νωρίς στη σύνταξη. Η μέση πραγματική ηλικία συνταξιοδότησης είναι μάλιστα για τους άντρες με 61,9 έτη ελαφρά υψηλότερη απ'ότι στη Γερμανία (61,8 έτη). Για τις γυναίκες είναι με 59,6 έτη, κάπως χαμηλότερη απ'ότι στη Γερμανία (60,5 έτη).»*. Κι αυτά, παρότι οι κλιματολογικές συνθήκες στην Ελλάδα, ιδίως για τους εργαζομένους στην ύπαιθρο, στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα, η έλλειψη «γερμανικών» κανόνων υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων, τα πολλαπλάσια ατυχήματα, οι εργατικές ασθένειες, οι χαμηλές αποδοχές κ.λπ. θα επέβαλλαν να εξέρχονται οι Έλληνες εργαζόμενοι πολύ νωρίτερα στη σύνταξη απ'ότι οι Γερμανοί.

Τα παραπάνω ψεύδη, πλην του ότι ήταν η «ηθική» βάση θέσπισης των Μνημονίων, ήταν ταυτόχρονα και το μέσο για να επιβληθεί στη χώρα ένα καθεστώς γενικευμένης αλλοτρίωσης και ετεροδιοίκησης των θεσμών, του διαχρονικού υλικού και άυλου πλούτου τής χώρας, του μικρο-ιδιοκτητικού τρόπου παραγωγής, του τραπεζικού συστήματος κ.λπ. Κυρίως όμως ήταν η αφορμή τής ουσιαστικής κατάλυσης του Κοινωνικού Κράτους Δικαίου, χωρίς την ύπαρξη του οποίου δεν μπορεί να επιβιώσει μια κοινωνία, κυρίως μεσογειακή.

Η κυρία Μέρκελ λοιπόν στην τελευταία επίσκεψή της στην Ελλάδα ως καγκελάριος, όχι μόνο παρέλειψε να ζητήσει συγγνώμη για τα αυταπόδεικτα ψεύδη εναντίον του ελληνικού λαού, αλλά, ταυτόχρονα κι ενόσω εξελισσόταν η επίσημη επίσκεψή της, ανέθεσε στον εκπρόσωπο της καγκελαρίας κ.Στέφεν Ζάιμπερτ να «νομιμοποιήσει» στον διεθνή χώρο την αναθεωρητική πολιτική τής Τουρκίας, λέγοντας *«Η Ελλάδα και η Τουρκία έχουν πολλά μεγάλα ανοιχτά θέματα ... που πρέπει να επιλυθούν με τον διάλογο»!*

Κι όλα αυτά, την ημέρα που οι Έλληνες τιμούσαν την Επέτειο του ιστορικού «ΟΧΙ» κατά του Άξονα και σε μια περίοδο που γιορτάζονται τα 200 χρόνια από την έναρξη του Αγώνα τής Εθνικής Παλιγγενεσίας το 1821.

Στην προηγηθείσα λοιπόν συνέντευξή της ενόψει της επίσκεψης στην Ελλάδα, δεν παρέλειψε να επαινέσει τον κ.Τσίπρα ως τον «πιο συνεργάσιμο πρωθυπουργό», δηλαδή ως τον πλέον μνημονιακό σε σχέση με όλους τους προηγούμενους, όπερ εστί μεθερμηνευόμενο *«Έκανε όλα όσα του ζητήσαμε...»*.

Αυτό το τελευταίο είναι μια πρώτη εδραία βάση για την οικοδόμηση του όρου και της πλατφόρμας «προοδευτική διακυβέρνηση» αφού αυτός που την εξαγγέλλει, μαζί με την ολιγομελή διαχρονική του ομάδα που κυριαρχεί στους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, έχει δώσει εξετάσεις και πήρε από την επικυρίαρχο της ευρωπαϊκής πολιτικής τον μεγαλύτερο βαθμό ως προς την προθυμία για την εκτέλεση των εντολών της γερμανικής πολιτικής!

Το πρώτο, ως εκ τούτου, συστατικό της «προοδευτικής διακυβέρνησης» είναι η πλήρης υπακοή στα κελεύσματα της γερμανικής πολιτικής!

Το πώς στην ελληνική πανίδα και χλωρίδα της δημοσιολογίας αποτολμάται να ταυτιστεί η πλήρης ετερονομία με την έννοια της «προοδευτικής» διακυβέρνησης, είναι προφανώς εκτός πολιτικής θεωρίας και πρακτικής και χρήζει εξέτασης από άλλη επιστήμη!

Ως εκ τούτου, ήταν επόμενο, μετά τους δημόσιους αυτούς απολογιστικούς επαίνους της κυρίας Μέρκελ προς τους ηγήτορες της προηγούμενης κυβέρνησης, αυτοί και η συγγενής δημοσιολογία να σιωπήσουν αιδημόνως, να κρυφτούν κυριολεκτικά τις ημέρες της επίσκεψης, ώστε να μην επιφέρουν περαιτέρω ρωγμές στο νέο αφήγημά τους, με την ταύτισή τους -για μία ακόμη φορά- με τη γερμανική πολιτική.

Πολύ περισσότερο που η άνευ ορίων, αρχών και αναστολών μνημονιακή διακυβέρνηση των απρόσβλητων από δημοκρατικές διαδικασίες κλιμακίων της απελθούσας ομάδας εξουσίας, αποκάλυψε την ιδιοκτησιακή αντίληψη της Πολιτικής Λειτουργίας που αναγόρευσε την επιβίωση στους διαδρόμους της εκχωρημένης από τους δανειστές εξουσίας σε πρώτιστο μέλημα ζωής, επενδεδυμένο με προκλητικά και υποκριτικά κλισέ ότι κάθε ένας από αυτούς, σε κάθε κύτταρό τους εν πάση περιπτώσει, είναι εγγεγραμμένο και ένα άρθρο του Συντάγματος, όπως δραματοποιημένα διακήρυτταν.

Η αποθέωση της απόλυτης αντιστροφής των πραγμάτων!!

Έτσι, με την εντελώς ψευδή και παραπλανητική προβολή τού όρου «προοδευτική διακυβέρνηση», όχι μόνο αναστρέφουν τα ποσοτικά και ποιοτικά τους ελλείμματα, αλλά «ξαναγράφουν» την ιδεολογική και πολιτική ορολογία, που (ως άνω) καθιέρωσαν γίγαντες της διαλεκτικής σκέψης και μεγάλες εθνικές και κοινωνικές επαναστάσεις... Ταυτόχρονα δε, διαφθείρουν και τις συνειδήσεις των νέων που, στην εποχή του διαδικτύου, δεν έζησαν οργανωμένο πολιτικό βίο και

ασφαλώς δεν ήρθαν σε βιωματική ή διδακτική σχέση με τα κείμενα τής αληθινά προοδευτικής πολιτικής και σκέψης.

Αλλά και στο κομματικό επίπεδο, όσοι έλαβαν γεύση των προδιαγεγραμμένων φοβικών και περικόλειστων διαδικασιών τους έμαθαν ότι όλα τα μέλη τής τελικής μνημονιακής ομάδας, ως γνήσιοι συντηρητικοί, αρνήθηκαν κάθε διαδικασία όσμωσης με τις δημοκρατικές διαδικασίες και την κοινωνία από τον φόβο τής απώλειας εξουσίας. Έτσι, δεν υπήρξε ποτέ αντιστοίχιση τής περιστασιακής εκλογικής βάσης με την Οργάνωση και τις εκφράσεις των Κινημάτων στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, στα Εργατικά Συνδικάτα και σε άλλους μαζικούς φορείς. Σε όλο αυτό το κοινωνικό γίγνεσθαι, ουσιαστικά δεν υπάρχουν!

II. Το υπερΣύνταγμα των Μνημονίων, που είναι κυρίαρχο, αναιρεί τη δημοκρατία και ακυρώνει την οικονομική πρόοδο

Γι'αυτό είναι αναγκαίο να επανερχόμαστε στις δεσμεύσεις του γ' γενικευμένου και ανακεφαλαιωτικού Μνημονίου και των παραφυάδων του αφού, παρ' όλες τις αντίθετες διαψεύσεις ή αποσιωπήσεις τής συστημικής πολιτικής και του διακομματικού βρυξελληνικού ρεύματος, αποτελεί το υπερΣύνταγμα τής χώρας για πολλές ακόμη δεκαετίες, εάν δεν ανατραπεί από μια άλλη πολιτική τάξη πραγμάτων.

Οι δεσμεύσεις αυτού του υπερΣυντάγματος πρέπει να αναφέρονται σε κάθε δημόσια συζήτηση, σε κάθε κοινωνική εκδήλωση ή παρέα, σε κάθε οικογενειακή συγκέντρωση, ώστε όλοι οι συμπατριώτες μας (ακόμη και αυτοί που βαρέθηκαν την πολιτική ή διαψεύστηκαν από τα κόμματα και τα πρόσωπα που πίστεψαν) να αντιληφθούν ποιά ζωή, ποιά εργασία, ποιά ασφάλιση, ποιό Κοινωνικό Κράτος Δικαίου, ποιοί κοινόχρηστοι χώροι και δημόσιες ή κοινωφελείς επιχειρήσεις, ποιός υπαρκτικός -εν πάση περιπτώσει- σκελετός τής πατρίδας θα απομείνει, εάν υλοποιηθούν μέχρι τέλους οι διατάξεις και προβλέψεις του.

Γι'αυτό αξίζει να αναφέρουμε επιγραμματικά τα βασικά θεσμικά εμπόδια για δημοκρατική και οικονομική ανάπτυξη, κεντρικοί πυλώνες μιας μελλοντικής δημοκρατικής διακυβέρνησης:

1) Το κράτος και οι θεσμοί του υποτάχθηκαν πλήρως στα Μνημόνια των δανειστών.

Η κοινοβουλευτική λειτουργία μεταβλήθηκε σε μηχανισμό επικύρωσης εφαρμοστικών νόμων των Μνημονίων, με ταχύτατες διαδικασίες, τις περισσότερες φορές ομολογημένα χωρίς μελέτη των προβλεπόμενων. Οι άλλες συντεταγμένες λειτουργίες κλήθηκαν -με διάφορους εμφανείς και αφανείς τρόπους που συνήθως μετέρχεται η εκτελεστική εξουσία-, να νομιμοποιήσουν τις ανήκουστες για πολιτισμένη χώρα μνημονιακές ρυθμίσεις και να αποφανθούν ότι είναι συνταγματικές.

Οι έννοιες του Συντάγματος άλλαξαν «χωρητικότητα», διευρύνθηκαν και ερμηνεύτηκαν για να χωράει και το ακριβώς αντίθετό τους.

Έτσι και η παραδοσιακή πολιτική ελίτ, βλέποντας και τη λαϊκή κόπωση και ανοχή, δεν δίστασε να επιλέξει για ύψιστες πολιτικές και πολιτειακές θέσεις επιφανείς εκπροσώπους τού μνημονιακού δικαστικού κλίματος. Επομένως παρατηρήθηκε μια πρωτόγνωρη όσμωση και «συνήχηση» των τριών λειτουργιών που δεν εμφανίζεται σε ομαλές δημοκρατικές περιόδους και ήταν σπάνια ακόμη και στα ταραγμένα χρόνια τής Ελληνικής Δημοκρατίας.

Η νομική συνείδηση προσβλήθηκε από τη μνημονιακή ετερονομία τόσο πολύ ώστε να καταστεί, πολλές φορές, μάταιη η προσφυγή στην Ελληνική Δικαιοσύνη...

2) Με το τερατούργημα του ΕΦΚΑ καταργήθηκε μονομιάς όλος ο Πολιτισμός τής Εργασίας τής περιόδου τής ύστερης νεωτερικότητας.

Η συνάρτηση Εργασιακού-Ασφαλιστικού είχε δεχθεί πολλά πλήγματα από το α' και το β' Μνημόνιο και τους εφαρμοστικούς τους νόμους. Καμμία όμως προηγούμενη μνημονιακή κυβέρνηση δεν αποτόλμησε να δημιουργήσει ενιαίο Νομικό Πρόσωπο ασφάλισης των Ελλήνων αφού η δημοκρατική λειτουργία επιτάσσει, η ασφαλιστική κάλυψη και συνταξιοδότηση να συντελείται ανάλογα με τη φύση τής εργασίας. Άλλο η ομαδοποίηση πολλών ομοειδών Ταμείων (όπου οι εργαζόμενοι έχουν την ίδια ή παραπλήσια εργασιακή σχέση) και άλλο η ενοποίηση, το «τσουβάλιασμα» δηλαδή όλων των επαγγελματιών σε έναν ενιαίο φορέα που καταργεί την φύση των πραγμάτων και την Ιστορία τής Εργασίας.

Στο δημοκρατικό πολίτευμα της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας τής ατομικής ιδιοκτησίας, η πάλη των τάξεων και η υλοποίηση των συνταγματικών δικαιωμάτων του συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι κ.λπ., δημιούργησε -ανάλογα με τη συνέπεια, την οργάνωση, τη μαχητικότητα, την τεκμηρίωση, τη διαλεκτική συνείδηση και την τέχνη τής άμβλυνσης των ταξικών αγώνων, σε κάθε κλάδο ή φύση εργασίας- ιδιαίτερα και θαυμαστά επιτεύγματα του Εργατικού και Συνδικαλιστικού Κινήματος.

Η δύναμη πειθούς, η άμιλλα στην εργασία, η συνειδητή αυταπάρνηση και αλληλεγγύη, η αύξηση της παραγωγικότητας, η κοινή συνείδηση ότι όλοι ωφελούμαστε από την τήρηση των συνταγματικών κανόνων, γέννησαν εξαιρετικούς θεσμούς τού Κοινωνικού Κράτους. Τα ωράρια και οι συνθήκες εργασίας, η έξτρα αμοιβή τής παραγωγικότητας, οι συλλογικές και επιχειρησιακές συμβάσεις, τα νομικά πρόσωπα πρόνοιας, αλληλεγγύης και ενίσχυσης της περίθαλψης, οι ενδοεργασιακές διευκολύνσεις και άλλα επιτεύγματα των εργασιακών αγώνων και της κοινωνικής συνδιαλλαγής, ώθησαν πολλούς κλάδους εργαζομένων και εργοδοτών σε ιδιαίτερες κατακτήσεις. Πλούτισαν τους θεσμούς τού Κοινωνικού Κράτους Δικαίου. Οδήγησαν σε γενίκευση των πιο ελπιδοφόρων και καταξιωμένων στη συνείδηση των εργαζομένων θεσμών. Τίμησαν την εργασία των απόμαχων και έδωσαν βάσιμες ελπίδες για την πιο αποτελεσματική, παραγωγική και επωφελή για την κοινωνία εργασία των νέων.

Βασικοί κανόνες τού Συντάγματος καταξιώθηκαν στην πράξη από τον πλουραλισμό τής διαλεκτικής ιδιαιτερότητας κάθε θεσμού και κάθε τόπου, κάθε κλάδου, κάθε εργασιακής κατηγορίας. Πρόκειται για την ουσία τής δημοκρατίας στην πράξη, όπου η επάρκεια του εργασιακού και εργατικού υποκειμένου καταξιώνει την έννοια τού συνταγματικά ενεργού πολίτη και βελτιώνει τη ζωή και την προοπτική όλων...

Αυτόν τον πλουραλισμό τής εργασίας και της ασφάλισης (που επιχείρησε με ενιαίο φορέα να καταργήσει η Σχολή του Σικάγο και οι μαθητές του Φρίντμαν στις δικτατορίες τής Λατινικής Αμερικής), επέβαλαν οι δανειστές και η προηγούμενη κυβέρνηση στην Ελλάδα με το τερατούργημα του ΕΦΚΑ. Κι αυτό στην πιο δημοκρατική (υποτίθεται) Περιφερειακή Ολοκλήρωση του κόσμου, στην Ευρώπη, και συγκεκριμένα σε μια χώρα που γέννησε τη Δημοκρατία και το «τις αγορεύειν βούλεται»!

Και βρέθηκαν Έλληνες πολιτικοί (που διατείνονται ότι προέρχονται από την Αριστερά και δήθεν υπερασπίζονται την υπόληψη και την τιμή της) που, όχι μόνο δέχτηκαν να υλοποιήσουν αυτόν τον θεσμό της κατάργησης του Εργασιακού Πολιτισμού και των καθιδρυμάτων της συνάρτησης Εργασιακού-Ασφαλιστικού, αλλά προέβαλαν και την αιτιολογία ότι αυτή η κατάργηση του Πολιτισμού της Εργασίας είναι κατά βάθος υλοποίηση αριστερής πολιτικής!!

Δεν προξενεί βέβαια κατάπληξη ο προφανής αυτός βικτωριανός αταβισμός, αφού ταυτόχρονα είχαν καταργηθεί, συρρικνωθεί ή κακοποιηθεί σωτήριοι για τους φτωχότερους των Ελλήνων θεσμοί των προηγούμενων κυβερνήσεων. Δεν χρειάζεται να επαναλάβουμε το ολοκάυτωμα των αναπηρικών συντάξεων, την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης (που πλήττει κυρίως τις άνεργες γυναίκες), την περικοπή παγιωμένων κοινωνικών επιδομάτων κ.λπ. Αρκεί μόνο η αναφορά στην κατάργηση του ΕΚΑΣ, του βοηθήματος δηλαδή που συμπλήρωνε παγίως τη σύνταξη των χαμηλοσυνταξιούχων ώστε να έχουν μια στοιχειώδη αξιοπρέπεια στη ζωή...

Το γεγονός ότι, κατά την τελευταία περίοδο, οι φτωχότεροι συνταξιούχοι έλαβαν κατά τις γιορτές των Χριστουγέννων ένα περιστασιακό μικρό επίδομα έναντι του τακτικού ΕΚΑΣ, επιβεβαιώνει τον εύστοχο χαρακτηρισμό της κοινωνικής πολιτικής ως «βικτωριανής», κατά τη θεωρία του Κοινωνικού Κράτους.

Επί βασιλείας της Βικτωρίας, όπου δεν υπήρχαν μόνιμοι θεσμοί του Κοινωνικού Κράτους Δικαίου (που ωστόσο είχαν αρχίσει να αναπτύσσονται στην Ευρώπη ιδίως από την πρώτη περίοδο του Μπίσμαρκ), η βασίλισσα έστειλε ένα περιστασιακό βοήθημα σε είδος (συσσίτια) ή έστηνε πρόχειρα φτωχοκομεία εκεί όπου η ανεργία είχε εξαθλιώσει μεγάλους πληθυσμούς του Ηνωμένου Βασιλείου. Η έννοια του βικτωριανισμού στο Κοινωνικό Κράτος, δηλαδή, ταυτίζεται με την περιστασιακή βούληση του ηγεμόνα που επιδαψιλεύει, κατά καιρούς και εκτός συστηματικού πλαισίου, ευεργεσίες στους περισσότερο πληττόμενους ιθαγενείς ώστε να αποφευχθεί η λαϊκή κατακραυγή και οι αναταραχές. Είναι μάλλον δύσκολο, καθ'οιονδήποτε τρόπο, να εντάξεις τέτοια μέτρα σε μια προοδευτική ταυτότητα.

3) Αλλά το σπουδαιότερο επίτευγμα στα πλαίσια του Κοινωνικού Κράτους, που έχει περάσει σχεδόν απαρατήρητο από όλους τους

μνημονιακούς δημοσιολόγους (και όχι μόνο), ήταν η sui generis ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ, που σε μεγάλο μέρος διατηρείται και από την παρούσα κυβέρνηση.

Οι τότε κυβερνητικοί εγκέφαλοι τής σήμερα εξαγγελόμενης «προοδευτικής διακυβέρνησης» περιέκοψαν σχεδόν εντελώς τις δημόσιες δαπάνες (που αποτελούν τη βάση κάθε εθνικής κυβερνητικής πολιτικής, ακόμη και συντηρητικής) και σχεδόν μηδένισαν τη χρηματοδότηση του ήδη καθημαγμένου ΕΣΥ. Αντ'αυτού ανέθεσαν τη χρηματοδότησή του στα εκατομμύρια των συνταξιούχων ανεβάζοντας το παρακράτημα υπέρ υγείας στις κύριες συντάξεις από 4% σε 6% και επεκτείνοντας, για πρώτη φορά, αυτή την κράτηση και στις επικουρικές και άλλες συντάξεις. Έτσι συγκεντρωνόταν ετησίως ένα ποσό 4 - 4,4 δις που διοχετευόταν για τη λειτουργία τού ΕΣΥ!!

Παρ'όλη αυτή την παγκόσμια πρωτοτυπία για δημοκρατικό πολίτευμα, κανένας από τους δημοσιολόγους της συστημικής πανίδας και χλωρίδας δεν κατέκρινε αυτή τη μνημονιακή υπερβολή. Πολύ περισσότερο που δεν υπήρχε σχετική ρητή διάταξη στο γ' Μνημόνιο!! Έτσι φτάσαμε στο κατάντημα να μας βγει το ΔΝΤ «από τα αριστερά» και να κατακρίνει την προηγούμενη και τη σημερινή κυβέρνηση επειδή δεν ενισχύουν το καθημαγμένο και μη δυνάμενο να ανταποκριθεί στις ανάγκες τού πληθυσμού ΕΣΥ.

Αυτό το κοινωνιοκτόνο μέτρο από τους επαγγελόμενους την «προοδευτική διακυβέρνηση» χαρακτηρίζει τη σοβαρότητα τής νέας προγραμματικής πρότασης, αφού το άμεσο παρελθόν προεικάζει και το επερχόμενο μέλλον.

4) Μια άλλη αξίωση των δανειστών που αρνήθηκαν να υλοποιήσουν οι προηγούμενες κυβερνήσεις, ακόμη και αυτή του κ.Παπαδήμου, ήταν η δημιουργία τού υπερΤαμείου και των εταιριών του, που περιελήφθη στο γ' Μνημόνιο και βεβαίως ψηφίστηκε από όλα τα μνημονιακά κόμματα.

Σ'αυτό το οργανωτικό μόρφωμα εντάχθηκαν όλες οι πάσης φύσεως οικονομικές, παραγωγικές, πολιτιστικές, κοινωφελείς και κοινόχρηστες, μονάδες και δομές τού ελληνικού κράτους, των ΝΠΔΔ, των κοινωφελών επιχειρήσεων και καθιδρυμάτων..., όλα δηλαδή τα στοιχεία που αποτελούν τα συστατικά ενός κράτους, τον υπαρκτικό σκελετό μιας πατρίδας.

Στο πρωτοφανές αυτό τερατούργημα, «δίδυμο αδελφό» του ΕΦΚΑ, δημιουργήθηκαν διάφορες εταιρίες αξιοποίησης, εκμετάλλευσης και εκποίησης των πάσης φύσεως στοιχείων τού λαού και του έθνους.

Με τον θεσμό αυτόν, που κατά πλειοψηφία διοικείται από εκπροσώπους των δανειστών με τη συμμετοχή δικής τους επιλογής Ελλήνων, η δημοκρατική λειτουργία του δρώντος λαού, τα καθιδρύματα, η Τοπική Αυτοδιοίκηση κ.λπ. αποξενώθηκαν από τα περιουσιακά τους στοιχεία και τα έσοδά τους και όλα τέθηκαν στην υπηρεσία τής συνεπούς εκπλήρωσης των δανειακών υποχρεώσεων προς τους δανειστές, κατά τις ρυθμίσεις τού δημόσιου χρέους που ακολούθησαν. Ήδη τη σκυτάλη τής προηγούμενης ανέλαβε η παρούσα κυβέρνηση και συνεχίζει το έργο τής απαλλοτρίωσης των βασικών δημόσιων και κοινόχρηστων εγκαταστάσεων, των κοινωφελών επιχειρήσεων, των πάσης φύσεως περιουσιακών στοιχείων.

Άξια ιδιαίτερης μνείας είναι η περίπτωση της εκποίησης των 14 επαρχιακών αεροδρομίων από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ σε μια προβληματική τότε εταιρία τού δημόσιου τομέα τής Γερμανίας. Η γερμανική κρατική εταιρία Fraport πήρε τα επαρχιακά αεροδρόμια τής χώρας βάσει μιας πρωτοφανούς αποικιοκρατικής σύμβασης, που δεν ταιριάζει σε κανένα κράτος όχι του 21^{ου}, ουδέ καν του 20ού αιώνα!

Στο κείμενο της σύμβασης που συνετάγη βάσει της αποικιοκρατικής διάταξης του ν.δ 2687/1953 «Περί Επενδύσεως και Προστασίας Κεφαλαίων Εξωτερικού» (ΦΕΚ Α' 317) και του Π.Δ. 28/2017 (ΦΕΚ Α' 7/4/2017), προβλέπεται -μεταξύ άλλων- ότι η χρήση από την ελληνική κυβέρνηση των αεροδρομίων, σε περίπτωση εθνικής ανάγκης, γίνεται κατόπιν αδείας τής εταιρίας και καταβολής αποζημίωσης στο νόμισμα της επιλογής της (βλ. τις από 14-6-2021 και 16-7-2021 ανακοινώσεις της ΕΝΥΠΕΚΚ). Η σύμβαση τηρείται και από τη σημερινή κυβέρνηση υπό το άγριο βλέμμα τής Γερμανίας και επεκτείνεται με την ανακατασκευή και εκποίηση και άλλων αεροδρομίων.

Βεβαίως η σημερινή κυβέρνηση δεν αυτοαποκαλείται «προοδευτική» αλλά «σύγχρονη». Αυτοί όμως που επαγγέλλονται την εκ νέου «προοδευτική» διακυβέρνηση, δεν ψελλίζουν ούτε καν ότι μετέγνωσαν και ότι με κάθε τρόπο θα επαναφέρουν στο Δημόσιο τις βασικές αυτές για την επιβίωση του έθνους και του λαού εγκαταστάσεις. Το ίδιο συμβαίνει με τα λιμάνια, τις συγκοινωνίες, την

ενέργεια, τα μεγάλα δημόσια εμπορικά κέντρα, τα τουριστικά θέρετρα και ακίνητα και κάθε κοινωφελές στοιχείο, εγκατάσταση, ακίνητο κ.λπ. που ανήκει στη δημόσια σφαίρα.

Το υπερΤαμείο προβλέφθηκε ότι θα διαρκέσει για 99 χρόνια. Ήδη δηλαδή, διανύοντας τη «νηπιακή ηλικία» του, έχει επιφέρει στην πατρίδα μεγάλα υπαρκτικά πλήγματα.

Πόσα άλλα θα υπάρξουν τις επόμενες πολλές δεκαετίες;;

Σε ποιά άλλη ανεπτυγμένη ή υπό ανάπτυξη χώρα ή αποικία τού κόσμου συμβαίνουν τέτοια πράγματα;;

Πώς μπορεί να χαρακτηριστεί με πολιτικούς και οικονομικούς όρους αυτό το καθεστώς τής αλλοτρίωσης των κύριων υπαρκτικών στοιχείων τής πατρίδας και της κοινωνίας;;

Είναι, επομένως προφανές ότι με τον πρωτοφανή αυτό θεσμό η χώρα γίνεται δευτερεύουσα-συμπληρωματική οικονομία και κοινωνία εν σχέσει με τις κεντροευρωπαϊκές και δεν υπάρχει νομικό περιθώριο να αλλάξει τρόπο διακυβέρνησης στο ορατό μέλλον. Δεν έχει δηλαδή καταργηθεί απλώς η έννοια του δημοσίου συμφέροντος και ο δημόσιος χώρος, αλλά -με την αλλοτρίωση όλων των βασικών λειτουργιών και υπηρεσιών, κοινωφελών εγκαταστάσεων και καθιδρυμάτων- η χώρα χάνει κάθε δυνατότητα αυτόνομης ύπαρξης στο μέλλον. Πολύ περισσότερο εξαφανίζεται από την πολιτική σφαίρα η έννοια του δημοσίου συμφέροντος, αφού οι δημόσιες κοινωφελείς αυτές εγκαταστάσεις τίθενται στην εξυπηρέτηση των ξένων συμφερόντων και λειτουργούν υπό καθεστώς απόλυτης ετερονομίας.

Στην περίοδο της τυπικής αποικιοκρατίας οι λαοί τουλάχιστον ήλπιζαν ότι με τους εθνικοαπελευθερωτικούς αγώνες όλες αυτές οι κρίσιμες λειτουργίες θα περνούσαν στις εθνικές κυβερνήσεις τους. Τώρα, αυτό αποκλείεται, όχι μόνο με τη σφραγίδα τής ΕΕ, αλλά και με τη βούλα τής κρατικής συνταγματικής νομιμότητας, αφού το γενικευμένο καθεστώς τής αλλοτρίωσης έγινε «συνταγματική κανονικότητα».

5) Εξίσου δραστικό ήταν το «επίτευγμα» των επαγγελλόμενων την «προοδευτική διακυβέρνηση» με τις τράπεζες και τα λοιπά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα.

Αφού ανακεφαλαιοποιήθηκαν επανειλημμένως με τα ηρητημένα δάνεια τού υπερχρεωμένου λαού, οι πολιτικές απαξίωσης των μετοχών και των χαρτοφυλάκιών τους οδήγησε στην προσυμφωνημένη με τους δανειστές πώλησή τους «αντί πινακίου φακής» στο ευρωπαϊκό και παγκόσμιο νομαδικό κεφάλαιο. Έτσι ουσιαστικά τέθηκαν στην εξυπηρέτηση άλλων οικονομικών συμφερόντων και όχι αυτών των Ελλήνων πολιτών.

Παράλληλα με αυτό το «επίτευγμα», οι επαγγελλόμενοι την προοδευτική διακυβέρνηση εκποίησαν τα πακέτα των δανείων κατοικιών και βιοτεχνικών ή εμπορικών επιχειρήσεων στο υποπολλαπλάσιο τής αξίας τους στα ξένα funds. Μάλιστα, νομοθέτησαν εγγύηση 12 περίπου δις για την ...καλή εκτέλεση των συμβάσεων, ως ασπίδα τής αναμενόμενης κερδοφορίας τους από τη διαδικασία πώλησης των περιουσιών των καθημαγμένων Ελλήνων. Ήδη εκπνέει η προθεσμία ανοχής και θα αρχίσει το ολοκαύτωμα των μικρομεσαίων, παρά τις υποσχέσεις περί του αντιθέτου. Γιατί ελάχιστοι μπορούν να ανταποκριθούν στις αυστηρές προϋποθέσεις ρύθμισης.

Ο υποκείμενος φορέας τής διακηρυσσόμενης «προοδευτικής διακυβέρνησης» φρόντισε με αυτόν τον τρόπο να υπονομεύσει τον μικρο-ιδιοκτητικό τρόπο παραγωγής που βασιζόταν στην οικογενειακή περιουσία, επιχείρηση, τέχνη ή επιτηδεύμα, ώστε ο ζωτικός τους χώρος να καταληφθεί από τις μείζονες επιχειρήσεις των δανειστών και τους εγχώριους συνεταίρους τους.

Αλλά έτσι δεν καταργείται απλώς η κύρια μορφή οικονομικής δραστηριότητας των Ελλήνων δια μέσου των αιώνων... Απισχναίνει έως αφανισμού της η υλική, εργασιακή και κοινωνική βάση τής δημοκρατίας, αφού ο σχετικά αυτόνομος εργασιακά και οικονομικά πολίτης, μη εξαρτώμενος από το κράτος ή τους επικυρίαρχούς του, είχε κατά τεκμήριο και δική του άποψη για την οργάνωση της κοινωνίας και της οικονομίας.

Αν μάλιστα ληφθεί υπόψη ότι η ΕΕ και η ΟΝΕ στενεύουν δραστικά το περιθώριο τής εναλλακτικής διακυβέρνησης (αν ουσιαστικά δεν το καταργούν), τότε και στην Ελλάδα και στον διεθνή περίγυρο χάνουν το νόημα και τη θελκτικότητά τους η δημοκρατία, οι εκλογές, ο ιδεολογικός αγώνας κ.λπ., αφού το εθνικό και ευρωπαϊκό πλαίσιο δεν επιτρέπουν εναλλακτικούς τρόπους οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας.

Με την αλλοτρίωση πλέον των μεγάλων δημόσιων και κοινωφελών επιχειρήσεων, απομειώνονται με διάφορα προγράμματα και μεθόδους και οι Έλληνες εργαζόμενοι. Έτσι, καταργούνται τα σχετικώς μεγάλα (σε σχέση με την οικονομία της χώρας) εργασιακά συστήματα. Η εξέλιξη αυτή, σε συνδυασμό με την απορρύθμιση του Εργατικού Δικαίου, εξαφανίζει την παρέμβαση των εργαζομένων και του Συνδικαλιστικού Κινήματος.

Εξάλλου συρρικνώνεται και ο ευάριθμος κύκλος των μικρομεσαίων (πάσης φύσεως) εταιριών που δραστηριοποιούνταν γύρω από κάθε μεγάλη δημόσια επιχείρηση, σε διάφορες σχεδιαστικές, κατασκευαστικές κ.λπ. υπεργολαβίες συντήρησης, πράγμα που έδινε ζωή σε πολλές οικογενειακές (ως επί το πλείστον) μικρομεσαίες επιχειρήσεις. Τον ζωτικό τους χώρο καταλαμβάνουν πλέον οι θυγατρικές των ξένων ομίλων και οι εγχώριοι συνεργάτες τους δημιουργώντας τη λεγόμενη «δομική ανεργία» για το εργατικό δυναμικό.

Σημειωτέον ότι το γενικευμένο αυτό «πωλητήριο» δεν ετέθη σε καμιά άλλη χώρα του Ευρωπαϊκού Νότου (και όχι μόνο) όπου επιβλήθηκε Μνημόνιο από την ΕΕ (Ιρλανδία, Πορτογαλία, Ισπανία).

6) Ως προς το νόημα της «προοδευτικής διακυβέρνησης» στα εθνικά θέματα, λάβαμε ήδη πείραν από συγκεκριμένες ενέργειες.

Αν, προϋούσης της προηγούμενης διακυβέρνησης, αποσιωπήθηκε ή έστω αποσιωπήθηκε το πρόταγμα ότι «η θάλασσα δεν έχει σύνορα», εν τούτοις, με επιτόπια πολλές φορές επίσκεψη και επιτήρηση της Μέρκελ, συνήφθη η Συμφωνία των Πρεσπών που -μεταξύ άλλων- απαγορεύει κάθε τροποποίηση, παρ'ότι αυτό σχεδόν αποκρύφτηκε από τον δημόσιο διάλογο.

Η διαχρονική γερμανική εξωτερική πολιτική κατακερματισμού των Βαλκανίων και αποτροπής της δημιουργίας αυτόνομων ή μεγάλων εθνικών οντοτήτων, οδήγησε στην αναγνώριση του πολυεθνικού και πολυφυλετικού μορφώματος των Σκοπίων από την Ελλάδα, τη γλωσσική και εθνική αυθυπαρξία του οποίου ευλόγως αμφισβητεί σήμερα η Βουλγαρία. Δυστυχώς η Ελλάδα παρέδωσε -παρά την αντίθετη και κατηγορηματική απόφαση του Συμβουλίου των Πολιτικών Αρχηγών το 1992 (γιγάντων της πολιτικής για τα ελληνικά μέτρα και γεννητόρων των σημερινών ελληνικών κομμάτων)-, εθνικά σύμβολα και άυλα

περιουσιακά στοιχεία τού ελληνικού έθνους με απρόβλεπτες συνέπειες στο μέλλον.

Εξάλλου, ήδη η πολιτική κατάσταση στο γειτονικό κρατίδιο δημιουργεί δυσμενείς προοπτικές για την εφαρμογή ακόμη και των πιο μετριοπαθών διατάξεων αυτής της Συμφωνίας.

III. Αδύνατη σήμερα η δημοκρατική διακυβέρνηση

Το θεμελιακό όμως στοιχείο τής πολιτικής των επαγγελματιών τη νέα «προοδευτική διακυβέρνηση» είναι η συνεχής διαβεβαίωση ότι «βγήκαμε από τα Μνημόνια», όπερ εστί μεθερμηνευόμενο ότι οι δανειστές έρχονται για τις δημοσιονομικές επιθεωρήσεις τους πολύ πιο διακριτικά. Και ότι όλοι οι μνημονιακοί θεσμοί (που θα διαρκούν μέχρι τον επόμενο αιώνα) έχουν εσωτερικευθεί τόσο πολύ, που έχουν δημιουργήσει την ψευδαίσθηση της ελληνικότητας, ότι προήλθαν δηλαδή από την αυτόνομη ελληνική ψυχή.

Και ο ισχυρισμός αυτός περνά αδιαμαρτύρητα, όχι μόνο στους παραπλανημένους, απογοητευμένους και ανενημέρωτους πολίτες αυτής της χώρας, αλλά και σε όλους αυτούς που ήσαν μαχητικά αντιμνημονιακοί. Έτσι που να μην διαμαρτύρεται σχεδόν κανένας για την κατάμουτρα λαιδορία και οι υπεύθυνοι-δημιουργοί τής γενικευμένης μνημονιακής διακυβέρνησης να επαγγέλλονται -ως «εκ παρθενογενέσεως»- τη νέα «προοδευτική διακυβέρνηση», χωρίς να ακούγεται ένας πανεθνικός καγχασμός.

Αλέξης Π. Μητρόπουλος - Δημήτρης Π. Μητρόπουλος